

at den maa forstaaes paa en anden Maade, og den Omstændighed, at Retten der, som altid, maa give den ene Part Medhold mod den anden, og, hvis den anden er den, der skal præstere noget, dømmer ham, er efter min Formening en meget uskyldig Ting, en Forjæelse, som, jeg kunde gerne sige, enhver af os let kunde komme til at gøre sig skyldig i. Derfor synes jeg, at, hvis ogsaa dette skulde bibeholdes — jeg ved ikke, om det har Forbillede andre Steder — maatte det i hvert Tilfælde være en ligesaa kort Præskription som den, der gælder med Hensyn til Fattighjælp. Hvad angaar det sidste Stykke om Personer, der straffes eller blive tiltalte, vil jeg henstille, om det ikke var rigtigt, at der blev udtrykkelig udtalt, at de kun vare udelukkede, naar de ikke have faaet Gresoprejsning. Her er jo nemlig at bemærke, at da dette er en Lov, der er yngre end Gresoprejsningsloven, kunde man naar man sagde det i Almindelighed, fortolke den saaledes, at den i den Henseende gør en Forandring i Gresoprejsningsloven, saaledes at undtagelsesvis Gresoprejsningen ikke skulde hjælpe i dette Tilfælde; men naar det ellers i alle andre Tilfælde hjælper en Mand for de Tab af Gresrettigheder, han kan have lidt ved den ham overgaaede Dom, synes jeg, at det er rimeligt, at det ogsaa gør det i dette Tilfælde.

Maa jeg dernæst gøre nogle Bemærkninger med Hensyn til Formanden, og der vil jeg sige, at dette Spørgsmaal om, hvorvidt Formanden skal være Jurist, altsaa skal tilfredsstille de Betingelser, som i Almindelighed opstilles for Dommere, har i høj Grad Sammenhæng med, hvad man jo egentlig tænker sig skal være Grundlaget for Afgørelsen, og, der sagde den ærede Taler noget, som fremkaldte hos mig en Tvivl om, hvad hans Mening egentlig er paa det Punkt. Der kommer nemlig det Spørgsmaal frem: er det Mening, at det skal være en juridisk Afgørelse, altsaa med andre Ord: en Afgørelse som, forudsat at alt er rigtigt, bliver den samme som den, der vilde fremkomme ved Domstolene, hvis Sagen blev bragt for Domstolene. Eller er det Mening, at det kun skal være en Afgørelse efter Billighed, at vedkommende Arbejdsretter skulle være stillede friere, saa at de kunne lade Billighedshensyn og den Slags Hensyn, som muligvis kunde gøres gældende ved en Boldgift, være de raadende? Er Mening, at det første, nemlig at det skal være en virkelig juridisk Afgørelse, der træder i Stedet for en Doms Afgørelse ved de almindelige Retter, mener jeg, at det rigtig nok var nødvendigt, at der fordreides, at

Formanden er Jurist, thi det er jo den eneste Garanti, de paagældende have for, at der bliver dømt efter Lovgivningen. Er derimod Mening, at det andet, behøves det ikke, men her vil jeg tilføje, at jeg vilde betragte det som en meget betænkelig Historie, hvis det andet skulde være Mening, thi saa vilde man der komme ind paa en Løshed, hvor man slet ikke ved, hvor man ender, og det er jeg bange for, vil gøre, at Parterne ville være meget utilbøjelige til at underkaste sig disse Arbejdsretter; de vilde beklage sig over dem som et Indgreb, hvorved man berøvede dem, hvad der var deres Ret, for i Stedet derfor at komme til, hvad en saadan Domstol kunde kalde for billigt; det er nu for Resten et Punkt, jeg senere kommer til at berøre. Dersom det er Mening, at det skal være en Ret, der træder i Stedet for de almindelige Retter og dømmer efter de samme Retsregler, der under indbefattet Sædvaner, som de andre Retter vilde dømme efter, hvis Sagen kom for dem, mener jeg, at det bør fastsættes, at Formanden bør være juridisk dannet. Men dernæst maa jeg gøre opmærksom paa et andet Spørgsmaal med Hensyn til denne Formand. Skal det være en Tvangssag at være Formand? Det er et temmelig vigtigt Spørgsmaal. Som det ses af § 9, skulle Formændene ingen Betaling have. Der er den Forskel, at medens de andre skulle have Erstatning for Tidstab, skal Formanden ikke have nogen; han skal kun have sine Rejsseudgifter godtgjorte. Der fremkommer altsaa det Spørgsmaal: Skal det være en tvungen Sag at være Formand? Hvis saa er, maa det i alt Fald siges i Loven. Jeg skal dog bemærke, at det efter min Formening vilde være en meget ubillig Bestemmelse; thi hvis man tænker sig en Arbejdsret udført paa et Sted f. Eks. i Kjøbenhavn, en Arbejdsret, som omfatter en Mængde Sag, bliver det et helt Livshverv at være Formand for den, som kan tage mange Dage om Ugen af en Mand's Tid. — Som jeg siden skal omtale, bliver den Procedure, som efter § 12 tilfigtes, en meget vidtløftig og tidsspildende Sag, som vil gøre, at der næppe kan behandles mere end et Par Sager om Dagen, om man kan komme aa vidt. Derfor mener jeg, at der maa gives en Regel i denne Henseende. I alt Fald hvad de øvrige Medlemmer i Retten angaar, erkender jeg, at der næppe behøves nogen anden Tvang som Sikkerhed for, at de virkelig komme til Stede end den, som væsentlig indeholdes i § 8. Jeg er enig med den ærede Forslagsstiller i, at der ikke er andet at gøre; man kan kalde det en meget